קובי ריכטר

שאיש לא ידמה לו

לרוחב השיחי התחושי בד' קוחינו אני קורא תמיד בעניין את מאמריו של משה ארנס, בשל הרוח האוהנפשית והתבונות המסיסית שבהם. אך מאמרו האחרון – "טראמפ ביבי" (הארץ', 11.8) – הוא הריעה קשה מסו זה. קביעתו שיעל הישראלים מתבטנים בחוש תאות במושע הוירטואזי של נת' ניהו, מקוממת ביותר.

אני ישראלי, וכשאני מתבו' נן באופן שבו מנהל בנימין נת' ניהו את מאבקו, לא רק שאיני משתאת, אלא שאני נחקף כמ' לצות לנטבח הנוק המדיני והבי' טחוני שחוסר התבנה שלו גורם לישראל. אין מדובר כאן בדרת מאבק שבמרכזה אחת שלה ראש ממשלת ישראל וכשנייה נשיא ארה"ב. נתניהו אינו קיים ואינו רלוונטי בזירתו של ברק אובמה. אובמה אינו פועל בשם "יוקרתו ומורשתו", אלא מתוך שיקולים מדיניים וביטחוניים של ארה"ב. סעודיה ומדינות המפרץ אכן מתבטחות להתערבות אוויר, אך התבטחותו של ניהו לשים הבי' בים הזמנת אותן לדיונות במקום להעלות בדית, את השיעור הזה היה אמור ארנס בחובתו ללמוד, לאחר הכישלון החיסטורי שלו ושל יצחק שמיר, כאשר בזמן מל' חמת המפרץ ארחיב מגנה טיש' ראל – בשל התנשאות הביטוש – להצטרף לקואליציה נגד ע' ראק, ואף בפחות עליה שלא לזו' ניב למחטפת הטילים נגדה.

מי יטול לדמות לביבי בגוף הטלישי בישראל, כותב ארנס. אני מקווה שאיש לא ידמה לו, ושיקום סוף סוף מנהיג שינהג מדינה יציבה, ולא רק קמפיין בחירות. אין זה ריבוח על דרך המאבק המסורות המדיניות שהונהגו שנויות מיבחן. כך מבורים ישראלים רבים. אלה שנתביהו לא הצליח להפחיד בדבריו על הערבים הנוהרים לקלפי, אלה שמעשיו ומחדליו מדאינים אותם.

הכותב הוא איש התנועה קדימה חיוץ

משה פישר

ל